

Sygn. akt I CNP 46/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

w sprawie ze skargi N. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z dnia 28 maja 2019 r., sygn. II Ca 32/19
w sprawie z powództwa N. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2022 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. zasądza od N. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń S.A. w W.
kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka N. K. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 28 maja 2019 r. Zaskarżając wyrok w całości oparła skargę na rażącym naruszeniu prawa materialnego: art. 363 § 2 w zw. z art. 361 § 1 i 2 w zw. z art. 822 § 1 k.c. i wniosła o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny ze wskazanymi przepisami prawa materialnego.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń S.A. w W. w odpowiedzi na skargę, wniósł o jej odrzucenie, ewentualnie wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcie skargi

do rozpoznania lub jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania skargowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, które powinny być spełnione kumulatywnie. Brak któregokolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. postanowienia SN: z 30 listopada 2005 r., IV CNP 4/05; z 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, i z 2 marca 2006 r., IV CNP 8/06).

Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest uprawdopodobnienie wyrządzenia mu szkody przez jego wydanie (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Szkodą w rozumieniu przepisów o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest konkretny uszczerbek majątkowy, ustalony zgodnie z art. 361 § 2 k.c. (postanowienie SN z 23 czerwca 2015 r., V CNP 60/14). W poglądach orzeczniczych Sądu Najwyższego przyjmuje się, że uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła oraz przeprowadzeniu przekonywającego wywodu wskazującego na rodzaj szkody będącej konsekwencją wydania zaskarżonego wyroku, czas jej powstania oraz związek przyczynowy między poniesioną szkodą a wydaniem zaskarżonego orzeczenia oraz także przedstawienie dowodów służących uwiarygodnieniu tego wywodu (zob. postanowienia SN: z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05; z 8 grudnia 2016 r., V CNP 37/16; z 23 września 2005 r., III CNP 5/05, i z 16 marca 2018 r., V CNP 42/17).

Przedstawiona w uzasadnieniu skargi argumentacja nie spełnia wymogów uprawdopodobnienia szkody, którą skarżąca ograniczyła do twierdzenia, że odpowiada ona kwocie oddalonego – na skutek uwzględnienia apelacji pozwanego – powództwa i skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od tej kwoty. Twierdzenie, że szkoda wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia polega na pozbawieniu skarżącej kwoty odpowiadającej zgłoszonemu żądaniu jest oczywiście niewystarczające z punktu widzenia obowiązku sprostania wymaganiom

decydującym o dopuszczalności skargi. Gdyby powołanie się na oddalenie powództwa miało być wystarczające dla spełnienia tego wymagania, wprowadzenie przez ustawodawcę obowiązku uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody traciłoby sens (zob. postanowienia SN: z 13 listopada 2007 r., III BP 7/07; z 23 października 2009 r., IV CNP 67/09; z 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, i 30 listopada 2018 r., I CNP 43/17). Skoro między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, to szkoda spowodowana przez wydanie orzeczenia powinna zresztą powstać później niż w dacie wydania orzeczenia. Z tej przyczyny judykatura zgodnie przyjmuje, że nieuwzględnienie powództwa w żądanej wysokości, nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody (zob. poglądy orzecznicze SN powołane w uzasadnieniu postanowienia SN z 28 listopada 2016 r., II CNP 24/16). Twierdzenia skarżącej nie są zatem przekonujące, że szkoda rzeczywiście została jej wyrządzona, co w świetle przytoczonych wyżej poglądów nie może być uznane za spełnienie wymagania, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Bez dalszych szczegółowych wyjaśnień, nie może być mowy o uprawdopodobnieniu szkody.

Wskazane w ramach uprawdopodobnienia szkody koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet wtedy, gdy zostały uiszczone, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (zob. postanowienia SN: z 25 maja 2007 r., III CNP 30/07; z 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13; z 27 marca 2015 r., I CNP 43/14, i z 29 marca 2019 r., IV CNP 33/18).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia oraz na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst Dz. U. z 2018 r. poz. 265) o kosztach postępowania skargowego.

[as]